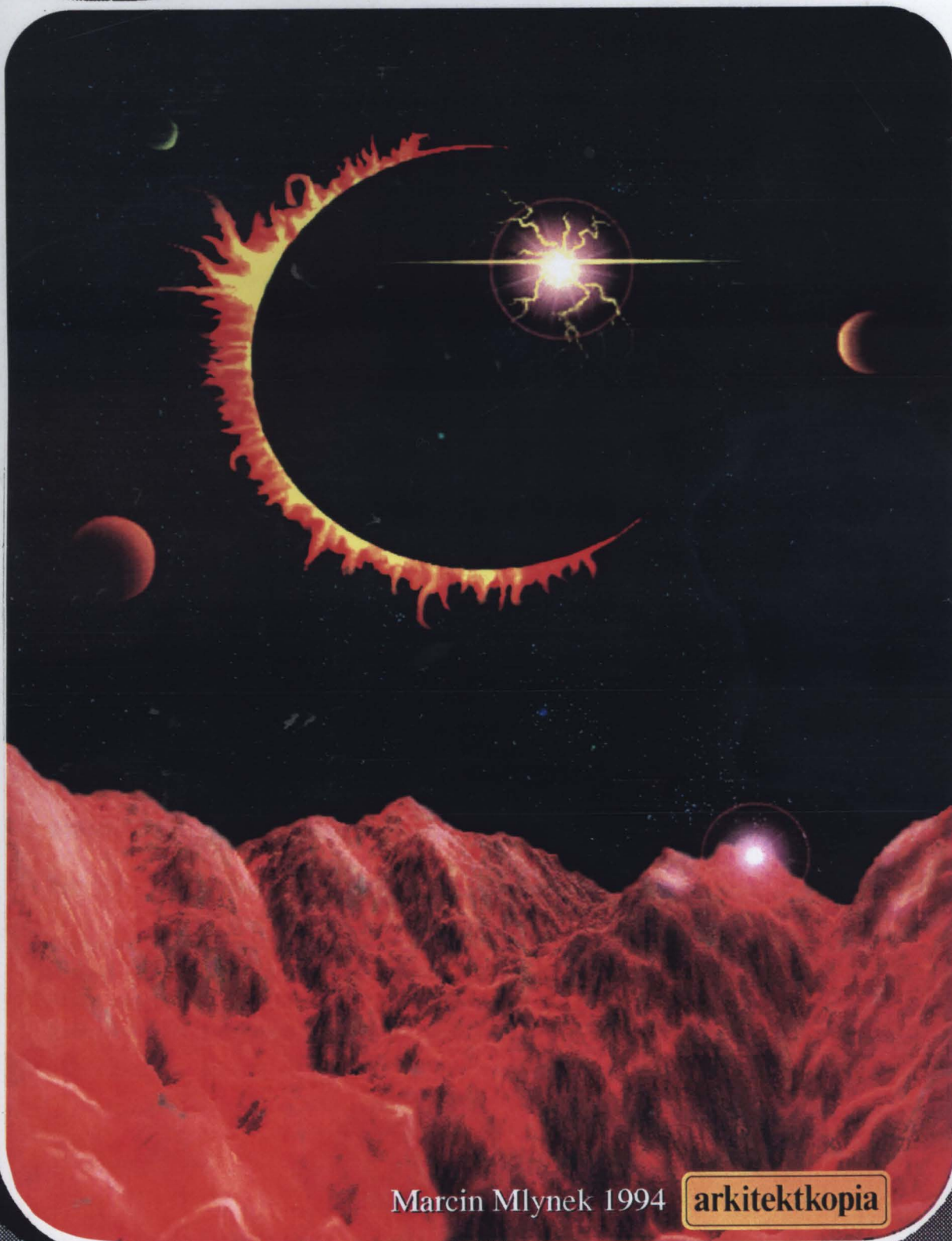

**Nr. 1
1994
Årgång 25**

Information

Marcin Mlynek 1994

arkitektkopia

Sveriges äldsta UFO – tidskrift

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv.

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO EN HANDELDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjuetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförsäkrat billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:
"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

ISSN 0346-3540

Innehållsförteckning

Allagash-kidnappningarna	sid. 3
Jag sände en signal till rymdskeppet	sid. 6
Landade och lyfte	sid. 7
Märkligt tåg i Argentina	
Dagsljusobservation i Rumänien	
Polistjänsteman Schirmers landningsupplevelse	sid. 8
Cigarr med spetsiga ändar	sid. 11

Ledare

Välkomma till ett nytt och händelserikt år med UFO-Information. I år fyller tidskriften 25 år och det skall uppmärksammas på en del olika sätt, bla så har vi ett mer färgglatt omslag i år och tidningen har även fått några extra sidor. Vi börjar även en serie med de mest intressanta fallen under våra 25 år. Mera godsaker kommer senare. Ett stort tack till alla trogna prenumeranter som även i år har haft ett stort tålamod med våra sena utgivningar. Ett varmt tack också till våra bidragsgivare som är oss trogna år efter år. Om ni undrar över när nästa nummer kommer så kommer det inom några veckor efter detta nummer. Ha en skön sensommar. RED.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

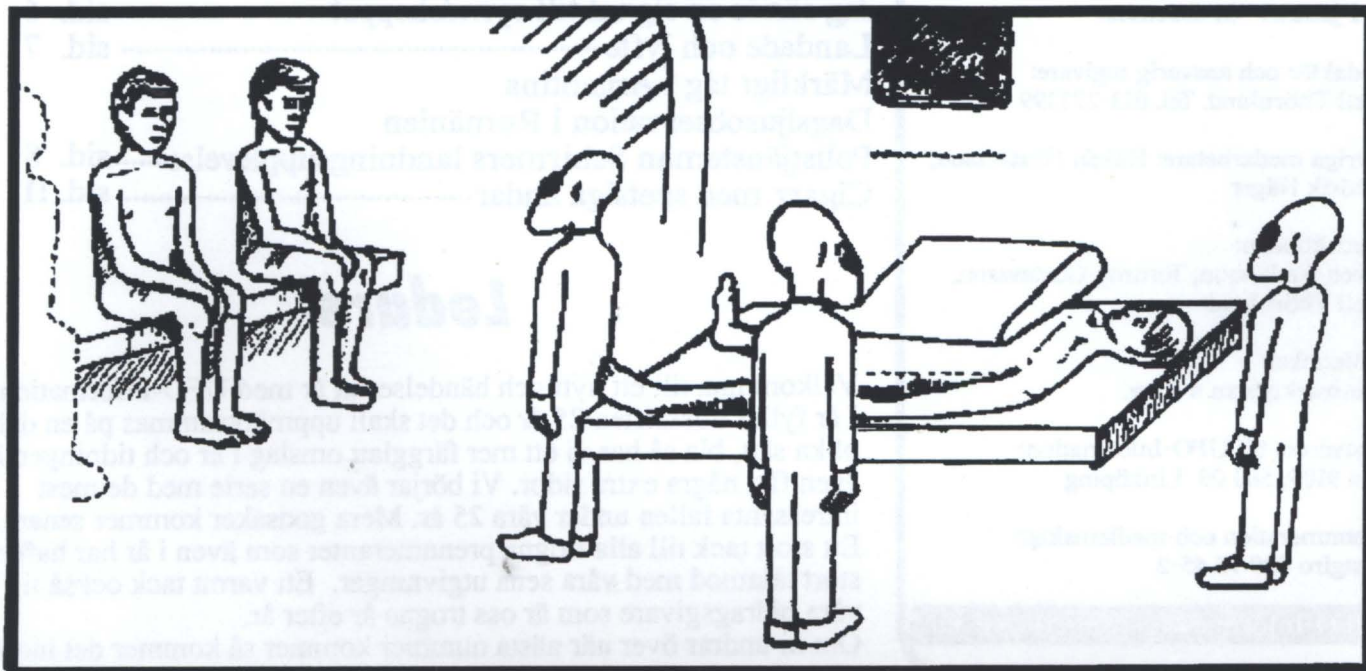
Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Allagash – kidnappningarna

Fyra weekend-campare i norra Maine ger sig ut på sina livs kanotfärd!

av Raymond E. Fowler

Charlie Foltz kan se sina tre nakna vänner sitta och vänta på en bänk. Teckning av C. Foltz.

På fredagkvällen den 20 augusti 1976 lämnade fyra unga konstfackselever i 20-årsåldern Boston, Massachusetts för att paddla kanot och campa i ett vildmarksområde i norra Maine längs Allagash-floden. Gruppen utgjordes av enäggtvillingarna Jack och Jim Weiner, Charlie Foltz och Chuck Rak. Efter att ha anlänt till en utgångsplats hyrde de ett amfibieplan som flög dem och deras kanoter till Telos-sjön utmed Allagash vattenled. Under de nästkommande dagarna paddlade de och campade längs vattenleden.

På torsdagkvällen den 26 augusti kom de fram till Eagle Lake, slog läger och beslutade sig för att ge sig ut på nattfiske efter forell. Det becksvarta mörkret i området gjorde det nödvändigt att tända en rejäl brasa för att markera lägerplatsen så att de skulle hitta tillbaka. Strax efter att de börjat med fisket fick Chuck en känsla av att vara iakttagen. Han berättade för oss:

"Jag vände mig åt det håll som jag kände detta ifrån och såg en stor skinnande sfär av färgat ljus sväva orörligt och ljudlöst ca 200–300 fot (60–90 m) ovanför den lilla vikens sydöstra rand."

Chuck ropade åt de andra att titta bakom sig. Därborta, ovanför träden höjde sig ett stort lysande föremål. När deras ögon vant sig vid dess intensiva

ljusstyrka, kunde en gyroskopisk rörelse märkas, som om det förekom banor av energi som flödade ekvatorialt och långsgående från pol till pol. Detta delade upp sfären i fyra oscillerande kvadranter av starkt färgat ljus. Färgförändringarna var mycket mjuka och omsvepande, som om hela föremålet hade en plasmatisk rörelse, som en tjock sås när den börjar koka i vågor.

Charlie tog fram en ficklampa och blinkade med denna i riktning mot föremålet. Det stora stigande ljusföremålet stannade plötsligt upp och började långsamt närma sig kanoten. Samtidigt sköt en rörformig ljusstråle ut ur föremålet och träffade vattnet. En glödande ring med ett mörkt centrum reflekterades i vattnets yta, vilket visade att strålen var ihålig. Föremålet och dess stråle av ljus började röra sig mot kanoten. Förskräckta började camparna ursinnigt paddla mot sin brasa och lägret medan strålen svepte fram över sjön rakt emot dem och omvärvde dem.

Det var från detta ögonblick som de fyras medvetna minnen skilde sig från varandra beroende på varje vittnes utkikplats. Det nästa Charlie mindes var att han paddlade mot stranden och sedan stod på lägerplatsen tillsammans med de andra och tittade på föremålet när detta avlägsnade sig.

Chuck Rak minns att han stannade kvar i kanoten efter att de andra i panik hoppat ur och rusat iland på stranden.

Fastnaglad, fortfarande med paddeln i händerna, kunde han inte släppa föremålet med blicken.

Jack och Jim var i stånd att medvetet minnas lite mer. Jack sade att "Det befann sig strax bakom oss och jag kunde se att vi aldrig skulle kunna undkomma Strålen. Den närmade sig alldeles för snabbt och jag minns att jag tänkte, -Heliga skit! Nu är det kört! Vi kommer aldrig undan. Det nästa jag visste av var att vi befann oss på stranden och klev ur kanoten medan vi tittade rakt mot föremålet som nu befann sig ca 20 eller 30 fot (6–9 m) ovanför vattnet. Strålen kom ut ur botten på det som om föremålet vilade på denna. Det stod stilla där i luften, rakt framför oss, fullkomligt ljudlöst i vad som verkade vara fyra eller fem minuter.

Plötsligt pekade strålen upp mot himlen. Föremålet började röra sig uppåt och bort ifrån oss mot den sydvästra delen av himlen och sköt sedan iväg mot stjärnorna och försvann på bara någon sekund."

Jim Weiner sade att "Det rädde inget tvivel om att det kom rakt emot oss. Sedan minns jag att jag stod på sjöstranden och tittade på föremålet där det svävade ovanför sjön 50 till 75 yards framför oss...Sedan riktades sökarstrålen upp mot himlen och vi såg det avlägsna sig med oerhörd hastighet.

"Vi verkade alla befinna oss i ett chocktillstånd...Vi bara stod där oförmögna att röra oss eller prata."

När den märkliga bedövningseffekten avtagit blev Chuck ur kanoten och sällade sig till de andra medan de som i en dröm lunkade uppför stranden och bort mot lägret. Även i detta tillstånd blev de förbluffade inför åsynen av vad som hade hänt den stora brasan som brunnit rejält för bara några minuter sedan.

"Innan vi gav oss iväg för att fiska," sade Jim, "lade vi riktigt stora vedträn på elden som skulle brinna i gott och väl 2 till 3 timmar. Hela upplevelsen verkade ha varat som mest 15 eller 20 minuter. Ändå hade brasan fullkomligt brunnit ned till rödglödande kol."

Just då hade de inget minne av vad som hänt under den tid det tog för deras stora lägereld att brinna ned. Detta kom att vara en gåta för dem i flera år.

Några år senare råkade Jim ut för en huvudskada som gav upphov till *tempero-limbisk epilepsi*. Under behandlingen bad Jims läkare honom rapportera varje ovanlig upplevelse som kan ha varit symptomatisk för hans tillstånd. Jim beskrev märkliga upplevelser som han och hans vänner haft sedan UFO-konfrontationen. Dessa innefattade uppvaknandet en natt varvid han såg märkliga varelser, levitation från sängen samt temporär förlamning medan något gjordes med hans genitalier. Han beskrev också mötet med ett UFO och den förlorade tidsperioden. Jims läkare rådde honom att kontakta en UFO-forskare emedan de hade en känsla av att Jim och hans vänner råkat ut för en UFO-kidnappningsupplevelse. Jim kontaktade mig under ett av mina föredrag om UFOs i Boston-området.

I januari 1989 inledde jag en formell undersökning tillsammans med MUFON-forskaren och NK3/4-experten David Webb (solfysiker) och MUFON-rådgivaren Anthony (Tony) Constantino (professionell hypnotisör). Den fortskred på ett omsorgsfullt och minutiöst sätt under en period på 24 månader.

Det stod helt klart för oss att den förlorade tidsperioden måste ligga som en sandwich mellan upptäckandet av föremålet och det ögonblick då observatörerna gick iland på stranden. Ljusstrålen som träffade kanoten verkade utgöra delningspunkten mellan minne och minnesförlust. Under den första i en lång serie hypnossessioner, beslutades det att vi skulle koncentrera oss på detta segment av den skrämmande kontakten.

Under hypnos återupplevde alla fyra vittnena detaljerade och trauma-

tiska UFO-kidnappningsupplevelser under den förlorade tidsperioden. Alla fördes från kanoten och in i UFOt via den ihåliga, rörformiga ljusstrålen. Ombord möttes de av märkliga humanoida varelser som utövade något slags viljekontroll över dem så att de inte kunde låta bli att göra som de blev tillsagda.

Alla tvingades att klä av sig och sätta sig på en plastliknande bänk i ett utrymme som lystes upp av ett diffust vit sken. Efter att de tittat på deras ögon och i munnen med en stav av en pennas storlek försedd med en lampa längst ut, placerade de främmande varelserna dem i ett slags sele och böjde deras armar och ben. Därefter fick de lägga sig på ett bord där var och en blev undersökt med ett antal märkliga handhållna och större maskinliknande instrument som sänktes ned över deras kroppar. Under detta segment av undersökningen tog de främmande varelserna prover på saliv, hudavskrapningar, blod, avföring, urin och sperma från var och en av de kidnappade.

Efter undersökningarna fick man kidnappningsoffren att klä på sig och gå in i ett annat rum där det fanns en rund portal i en av dess väggar. Man fick dem att ställa sig på ett led och gå in i portalen. Märkliga känsloupplevelser genomströmmade deras kroppar då de märkte att de svävade nedåt inuti den ihåliga ljusstrålen och till slut hamnade i kanoten som nu befann sig på grunt vatten i närheten av lägerplatsen. Det rörliknande ljuset verkade hålla fast kanoten medan var och en av dem placerades i den i samma sittande läge som de befann sig i innan kidnappningen.

Allteftersom hypnossessionerna framskred dök fler detaljer upp om deras vistelse ombord. Dessutom upptäckte vi att tvillingarna hade haft sovrumsbesök av främmande varelser och kidnappningsupplevelser sedan tidig barndom. Dessa upplevelser återupplevdes i livfulla detaljer under hypnosen.

Under den tid som undersökningarna pågick inträffade en extraordinär händelse. Jack och hans fru Mary kidnappades från sitt ensligt belägna hus i bergstrakterna i Townshend, Vermont.

Under natten till den 20 maj 1988 väcktes Jack av sin hund, när denna skrapade klorna mot dörren för att den behövde gå ut för att utföra sina naturbehov. När Jack gick upp för att släppa ut den blev han chockad inför åsynen av ett blått sken som lyste in genom köksfönstret. Han gick ut för att titta och såg ett glödande föremål sväva över fältet som gränsar till hans hus. Han beslutade sig för att ta in hunden igen. På morgonen trodde han att han hade drömt alltihop. Under hypnos återupplevde han emellertid en delad

kidnappningsupplevelse med sin fru in i minsta detalj. Mary mindes bara att hon drömde om hjortar med stora ögon som kom fram till sängkanten. Hon var inte mottaglig för hypnos. Följande är ett utdrag ur Jacks hypnossessioner:

-Det är blått. Ett blått ljus. Och jag tänker, "Det var lustigt. Det där är inte månen." Och sedan går jag fram till fönstret och jag tittar ut genom fönstret och det jag ser är häpnadsväckande. Jag ser ett stort, starkt ljus och det befinner sig rakt över lastbilen på fältet utanför huset. Och jag tänker, "Åh min Gud! Jag kan inte tro detta!" Och så säger jag, "Mary, gå upp. Gå upp och titta!" Och jag springer till dörren och jag går ut genom dörren och jag springer mot ljuset borta på fältet...Sedan ser jag att hunden springer vid min sida...Och så lyfter jag upp honom och springer tillbaka till huset...Ljuset är fortfarande kvar och det rör sig...Och så lägger jag tillbaka hunden på sängen och jag tänker, "Jag vill inte göra detta. Jag vill inte göra detta nu!" Jag vill inte titta på ljuset...Så jag går och lägger mig i sängen igen...Och jag tänker, "Jag vill inte vara med om detta nu. Varför är dom här nu?" Och jag är rädd...så jag drar täcket över huvudet...och Mary ligger bredvid mig. Och då vet jag, vet jag att någonting befinner sig i huset. Jag bara vet att dom är här och jag ligger under täcket och jag tänker, "Åh Gud, åh Gud! Varför är dom här nu? Jag vill inte att detta skall hända." (Andas tungt) Och sedan rör sig täcket och jag känner något på täcket...Och sedan är täcket neddraget och jag tittar dit och jag hade rätt. Dom är precis där! Åh Gud! Dom är precis där, precis bredvid min säng...Den har stora ögon och ett stort huvud och det är mörkt och det finns ett ljus bakom det som lyser in genom dörren. Och den lyfter bara undan täcket och jag vill inte titta på den...Och jag tittar på Mary...Det finns en till och den är hos Mary. Jag önskar jag kunde göra någonting, men jag kan inte. Jag måste göra som dom vill. Och ljuset är därute och dom vill att jag går ut dit...Dom lyfter upp mig. Mary står upp och de får oss att röra oss mot ljuset...Och hunden gör ingenting. Vi har passerat genom dörren...Vi går uppför gräsmattan och det känns som om jag svävar fram...våra fötter är på marken, men mina fötter gör inte som jag vill att dom ska göra."

Jack och Mary fick ställa sig framför ett stort föremål av en villas storlek som vilade på ett blått ljus som inhöljde dess undersida. Skenet runt föremålet självt växlade färg från vitt till gult till orange till purpur och tillbaka till vitt. Inget ljud utsändes från föremålet men luften var mättad med den skarpa doften av ozon. Sedan tvingades

Jack och Mary att gå in i det blå ljuset under föremålet. Omedelbart förflyttades de in i det lysande föremålet. Mary fördes bort från Jack och han fick genomgå samma typ av undersökningar som den han och hans kamrater fått genomgå tolv år tidigare. Efter undersökningen gjorde Mary honom sällskap igen och de svävade bokstavligt över gräsmattan från farkosten till sitt hus, genom den öppnade ytterdörren och in i sovrummet, där de gick till sängs i ett märkligt letargiskt sinnestillstånd.

Denna upplevelse lämnade fysiska bevis efter sig i formen av brännsår på Jacks fotsulor. Jack fick också ett biopsiliknande skrapmärke ovanför ankeln under ännu en kidnappning.

Skrapmärket fanns strax ovanför ett ärr som blivit efter bortopererandet av en ovanlig knöl som dykt upp under natten på Jacks ben flera år tidigare. Jacks läkare på orten trodde att det var en cysta men kunde inte tömma den, varför han hänvisades till en kirurg som avlägsnade den. Jack fick veta att patologerna på orten inte visste vad det var och att den skickats till *Center for Disease Control* i Atlanta, Georgia, för ytterligare analys. När vi gick igenom Jacks sjukjournaler fann vi att den hade sänts till militära patologer i Washington, D.C., där den undersöktes av en överste i amerikanska flygvapnet. Försök att erhålla ytterligare upplysningar om den ovanliga knölen omintetgjordes då kirurgen vägrade samarbeta med oss i vår förfrågan.

Under undersökningens gång kontrollerade vi vittnenas bakgrund, granskade sjukjournaler och diaries, dubbelkontrollerade vittnesmål, samordnade vittnespsykologiska profiltes-

ter, jämförde vittnesredogörelser med andra rapporter och genomförde femton hypnossessioner under en period på 14 månader. Den slutliga rapporten på 10 volymer omfattade över 700 sidor. Denna gjordes tillgänglig för UFO-forskare och blev grunden till en bok om UFO-kidnappningar som kommer att publiceras av Time-Life.

I sammanfattning är detta UFO-kidnappingsfall unikt på ett flertal punkter. Det omhandlar fyra trovärdiga personer som alla medvetet delade samma närkontakt med ett UFO år 1976 under en kanotfärd på Allagash vattenled i norra Maine. Alla fyra upplevde en tidslucka och återupplevde kompletterande traumatiska UFO-kidnappingsupplevelser under hypnos. Två av de kidnappade är enäggstvillingar, vilket var av stort intresse för de främmande varelser som kidnappade dem. Vår undersökning avslöjade att vart och ett av vittnena uppvisade de typiska, normgivande karaktärsdrag som utmärker andra kidnappade. Dessutom är alla vittnena konstnärer och kunde förse oss med detaljerade skisser på olika aspekter av sina upplevelser. Detta har tillfört UFO-forskningen ett antal utmärkta intryck angående varelsernas utseende, deras instrument och farkoster.

De mångfacetterade och fängslande elementen i Allagash-kidnappingarna gav oss också en katalysator för en detaljerad jämförelse mellan dessa vittnens upplevelser och normgivande drag i andra kidnappingsrapporter som undersökts och studerats. En sådan framgång ur en omfattande översikt av 270 rapporterade UFO-kidnappningar i Förenta Staterna och utomlands som sammanställts av dr

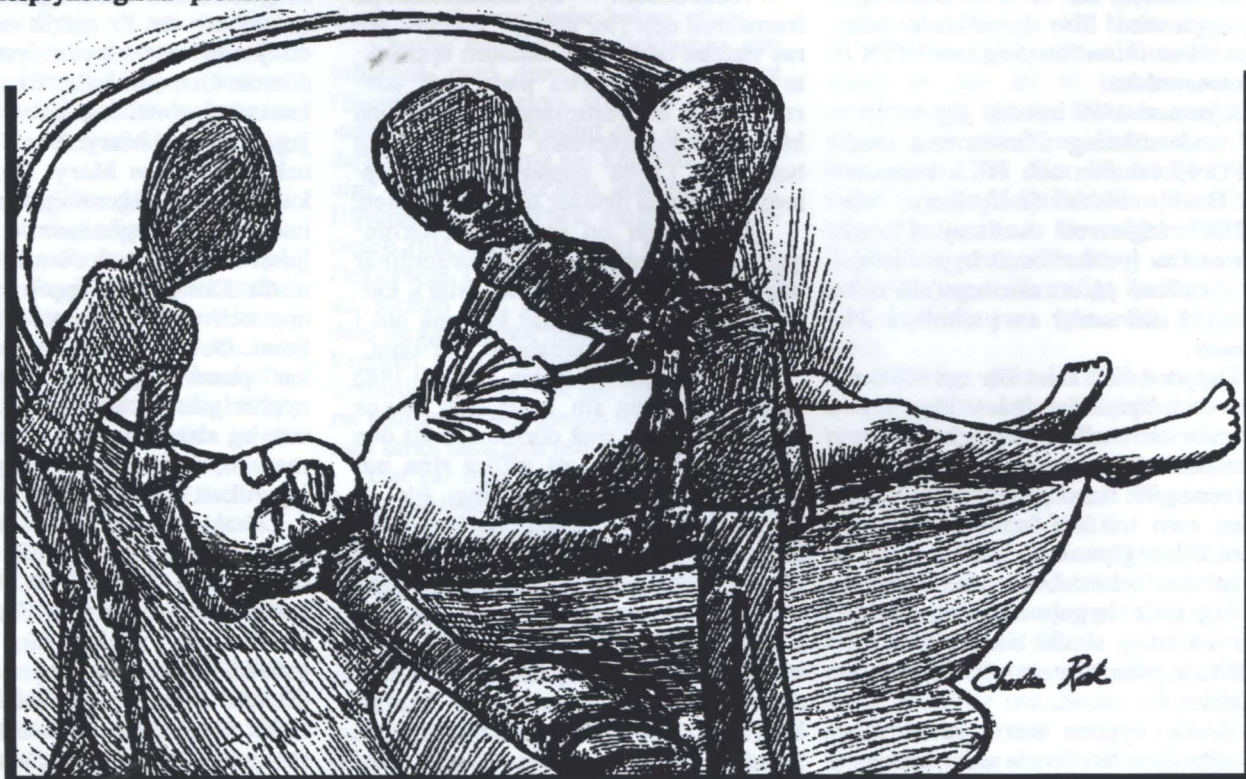
Thomas E. Bullard vid University of Indiana. En del större likheter som noterades var: de främmande varelsernas intresse av fortplantningssystemet och insamlandet av sperma från vart och ett av vittnena; en serie av UFO-upplevelser och besläktade paranormala upplevelser som går tillbaka till tidig barndom; fysiska märken på offrens kroppar vilka är typiska i andra kidnappingsfall; samt uppkomsten av en knöl ovanför tibia på en av tvillingarna.

Alla vittnena underkastades dessutom detaljerade förhör, rigorösa karaktärsdragskontroller, 12 inspelade/avskrivna hypnotiska regressionssessioner och ett batteri av psykologiska profiltester. Vi undersökte också ett antal alternativa teorier som framkastats för att förklara UFO-kidnappningar: lögn, fantasibenägna personligheter, psykos, födelsetrauma-minnen samt arketypiska bilder ur det kollektiva undermedvetandet. Alla dessa teorier granskades kritiskt och eliminerades i ljuset av de indicier som samlats in under vår utredning.

Undersökningen bringade till slut att den moraliska karaktären hos vittnena, den grafiska återupplevelsen av upplevelserna under hypnos och de utomordentliga likheterna mellan deras upplevelse och andras gav oss överväldigande bevis för att deras upplevelser var objektiva till sin natur. Sådana bevis kombinerade med typiska fysiska effekter på vittnenas kroppar tvingade mig att bedöma detta fall som ett av stor betydelse.

MUFON UFO Journal
April 1993
Number 300

Charles Raks bildbeskrivning
(Charlie Foltz opereras)

Jag sände en signal till rymdskeppet

- och fick genast ett vänligt svar av utomjordingarna!

Första gången Lisbet och Inge såg en rymdfarkost över Älvängen blev de fascinerade och förundrade. Men i dag, fem år senare, är det vardagsmat. Hundratals människor i trakten njuter varje kväll av utomjordingarnas flyguppvisning!

av Kjell-Ake Sten

Kvällshimlen välver sig djupblå över Älvängens samhälle, som ligger som en liten matta av mångskiftande ljus. Man kan bara ana de avgränsande bergen runt om. Men de röda varningslamporna på telemasterna syns tydligt.

Mitt emellan himmel och jord hänger ett lysande klot aldeles stilla.

—Det är två ufon, säger Inge Falk som fotograferat fenomenet. Det är "finalen" på en nära tre timmar lång uppvisning. Detta upplever vi nästan varje kväll...

Inge Falk påstår att en märklig flygtrafik pågår över Göta älvdal. Han och hans sambo Lisbet Granberg upptäckte den redan sommaren 1988. Sedan juli månad i fjol har trafiken intensifierats.

—Det är inte bara Lisbet och jag som bevitnat detta. Vi är nog ett par hundra personer som försökt studera fenomenen närmare. För folk som bor här omkring är det vardagsmat numera, fortsätter Inge.

Bilden av det lysande klotet över Älvängen tog Inge för några månader sen. Och det har ytterligare förstärkt hans övertygelse att det rör sig om ufon, besökare från rymden.

—Jag förstörde upp klotet och fick se att det delade sig i ett antal färger och skuggor. När jag sen studerade bilden i svart/vitt framträdde konturerna av två triangelformade föremål, som låg tätt tillsammans och som alstrade ett bländande sken.

Nu vallfärdar nyfikna och massmedier till Göta älvdal.

I centrum för intresset står Inge själv. Han har tagit massor med diabolbilder och videofilmer av de flygande föremålen.

Inge Falk, 50, och Lisbet Granberg bor i en före detta skola i Torp nära Göta samhälle. Inge arbetade under nio år som tekniker inom flygvapnet. Numera driver han egen tillverkning av papperspåsar och pappersfilter. Varken han eller Lisbet hade innan händelsen sommaren 1988 ägnat

detta med ufon något nämnvärt intresse.

Död älg första spåret

—Det började med att man hittade en död älg på Halleberg, säger han. Den hade liksom ramlat ner på stället. Ingen fattade hur det hade gått till.

Det skrevs mycket om detta i tidningarna och jag läste att man i USA hittat djur som ufon tagit med sig och sen dumpat.

Samtidigt hände det att en flygledare vid flygplatsen utanför Trollhättan såg något oförklarligt som kom in bakom ett trafikplan. Och en sköterska på Östra klinikerna såg ett stort, brandgult föremål med kardborrliknande taggar hänga över Halleberg. Det låg där i timmar.

Jag läste allt detta och blev förstärkt intresserad. Någoting måste finnas bakom, tyckte jag. Vi var tre kompisar som satt en natt på Halleberg för att spana, men ingenting hände den gången.

Men kort efteråt, sent en kväll, var Lisbet ute och rastade hunden. Klockan var strax före tolv. Då kom den första farkosten!

Hon blev aldeles fascinerad. Fenomenet återkom och hon sprang in och väckte mig. Vi såg ett fast föremål inne i ett stort sken. Föremålet rörde sig i 40-50 km:s hastighet i trädtoppshöjd.

Både Lisbet och jag fick en sådan där "aha-upplevelse". Javisst, det var så de måste se ut. Synen var så överväldigande att jag målade av den efteråt för att kunna dokumentera den på något sätt.

Uppvisning varje kväll

—Sedan dess har vi gjort tusentals observationer. Vi brukar sitta på Vårdaskullen med sikt över stora delar av älvdalen. Och nästan varje kväll mellan 19 och 22 blir det "uppvisning". Dels för bilisterna på riksväg 45 och dels för oss som bor här.

Det tycks som om besättningarna på de här farkosterna är väldigt medvetna om vad de företar sig. Det handlar inte om någon slump. Här har avverkats en massa flygtimmar för att visa oss människor vad dessa farkoster kan prestera!

Det närmaste jag varit dem är ca 50 meter. De är rätt maffiga. De ser ut som flygplan när de passerar förbi. Man märker först ett gulaktigt sken, i början lika blekt som ljuset från en fotogenlampa. Sen växer det i styrka och man får se ljusmassan med den mörka triangeln inuti. När det har passerat

övergår det i blinkande ljus i alla färger.

Farkosterna finns i tre olika modeller. De har alla samma form, en likbent triangel. Den största modellen mäter sex-tio meter i varje vinkelben.

I varje hörn på undersidan sitter en generator som tycks svara för kraftförsörjningen. I nosen sitter tre lampor och en stor "strålkastare".

Den minsta modellen är mycket smacker, påminner faktiskt om en italiensk sportbil. Jag har gjort en modell i trä av farkosterna.

De kan manövreras hur som helst. De kan blixtnabbt ändra kurs i rak vinkel. De kan stå stilla, för att ögonblicket efter accelerera upp i en ofattbar hastighet.

Fick svar på blinkningen

Inge Falk har länge hållit tyst om sina observationer. Medieintresset startade i samband med att en radioreporter hade varit hos honom på besök. Hon uppträdde kort efteråt i TV 3:s program "Präst i natten" och berättade om vad hon sett tillsammans med Inge. Inslaget har startat ett febrilt intresse. Flera nordiska TV-bolag planerar program om fenomenen över älvdalen.

Inge Falks hem har nu ständiga besök. En amerikansk ufo-expert kom, såg och sa att exakt samma observationer hade han gjort i USA.

—Det här är inget som är förbehållet ett fåtal att kunna uppleva, säger Inge. Varje klar kväll spelas "showen" upp på himlen. Farkosterna far som skottspolar över oss och "finalen", som brukar börja vid 21.30-tiden, består i att farkosterna samlar sig till en stor "stjärna" och drar upp ett enormt ljus.

Sen 1988 har Inge Falk läst allt som finns utgivet om ufon. Han har kontaktat personer inom landet som säger sig ha erfarenheter av ufon.

Ju längre tiden lider desto mer övertygad blir Inge om att han kommit något fantastiskt på spåren. Att det verkligen är utomjordiska besökare han har kontakt med, tvivlar han inte en sekund på.

—Ibland när vi sitter och spanar på farkosterna uppe på Vårdaskullen känner jag mig som apan i filmen "De dimhöjda bergens gorillor", säger han. Det känns som om besökarna försöker vänja oss på något sätt. Att de vill visa upp sig och förklara att de finns och att de inte vill oss något illa.

Detta rör sig sannolikt om samma fenomen som i mitten av 80-talet uppträdde i Norge och nu nyligen nere i Belgien. De rapporterade observationer-

na är nästan exakt desamma.

Inge och Lisbet tar numera trafiken helt med ro.

—Det är en lika fantastisk upplevelse varje gång, säger Lisbet. Och varför skulle man vara rädd? Dessa varelser har säkert funnits omkring oss i tusentals år och aldrig besvärat oss, vad vi vet.

Vi är så vana vid trafiken att vi saknade den när den råkade upphöra i tre veckor runt jul och nyår. Men den kom tillbaka...

Inge talar faktiskt om kontakt med farkosterna.

—Ibland verkar det som om de söker upp oss. Att de kommer närmare för att titta och visa upp sig för oss. De kan stå alldeles stilla bakom berget för att plötsligt uppenbara sig när man kommer ut. Vid ett tillfälle blinkade jag med ficklampan och fick svar från strålkastaren på en av farkosterna. Då känns det främmande mycket nära...

Hemmets Veckotidning

Man kan bryta
tystnaden eller också
krossa den

ett döma är att inte
veta, att veta är att
inte döma Zsolt Szilvássy

Landade och lyfte

Professor Flavio Pereira, APRO:s representant i Brasilien, har översänt

slutrapporten om landningen av ett föremål ca 200 m från ett stort sjukhus i staden Botucatu, vilken ligger 248 km nordväst om São Paulo och 96 km från staden Bauru. Efter att ha läst om händelsen i *Brazil Herald* kom man överens om att sända ett team till staden för att undersöka saken. De fick veta följande:

Omkring kl 12.30 på eftermiddagen, måndagen den 1 juli 1968, såg Fernandinho, Waltinho och Valcinho, 12, 11 och 8 år respektive, någonting landa på den ovannämnda platsen. De tre lekte ca 500 m från den plats där de såg föremålet på marken, vilande på ett stort stativ och med en stege som nådde ned till marken. De började skrika för att tillkalla uppmärksamheten hos andra som befann sig i området, varpå föremålet lyfte samtidigt med att stativet och stegen drogs in i skrovet. Efter att det hade stigit till en höjd av några meter över marken, i en vertikal klättring, flög det med hög hastighet iväg i riktning mot Botucatu.

Fru Eloa, Waltinhos mor, som uppmärksammade barnens skrik, gick fram till fönstret för att se efter vad som orsakade uppståndelsen och fick syn på föremålet som verkade fullständigt insvept i en vit rök när det med hög hastighet avlägsnade sig från trakten. Flera personer på sjukhuset, däribland en professor, såg också föremålet, men det mest intrycksfulla vittnesmålet kom från fru Nair de Melo Rodrigues, en pensionerad lärarinna som bor i Rubião Junior (en stadsdel i Botucatu). Fru Rodrigues berättade för IBACE:s fältforskare att hon gått ut ur sitt hus och fått syn på ett flygplan utan vingar som flög på låg höjd. Det var cirkelrunt, grått till färgen, med en kupol på ovansidan och en annan på undersidan. Det avgav inget som helst ljud, sade hon, och flög med kanten något lutande mot marken.

Enligt fru Rodrigues vittnesmål gjorde hon sin iakttagelse ca 40 minuter innan pojarna, vilket visar att föremålet befunnit sig i området under minst denna tid och kanske stått på marken en del av tiden.

Avtryck som hittades i området verkar ha orsakats av kraftigt tryck, ty de var djupa och symmetriska och utredarna menade att de ej kunde ha gjorts med handhållna verktyg. Dessa avtryck var arrangerade på så sätt att de bildade en likbent triangel och avståndet mellan dem var $6,8 \times 7 \times 5,45$ m.

Sjukhusdirektören är far till Waltinho, och han och Fernandinhos far uppgav att barnen var djupt skakade av vad de hade sett. En lantbrukare i trakten berättade för en kontorsanställd vid den medicinska fakulteten att han och hans son, flera dagar innan landningen i närheten av sjukhuset, sett en ljudlös,

skivformad farkost som verkade gå ned bakom en närbelägen eukalyptus-skog.

The A.P.R.O. Bulletin
September-October, 1968

Märkligt tåg i Argentina

Den 7 juli 1968, under en resa från orten Difunta Correa till staden San Juan, hade den 40-åriga industrimanen Francisco Zamora en märklig upplevelse. Som passagerare i bilen hade han sin fru Maria Frias, sin syster Trinidad Zamora, sin sväger Carlos Muñoz och två barn. Strax efter att de passerat över Cuesta de las Vacas-backen (i provinsen San Juan) mötte de ett slags "tåg" som korsade vägen framför dem. De stannade bilen tills det hade passerat. När de startade igen upptäckte de att det inte fanns någon räls där. När de med förvåning undersökte omgivningarna fann de att de befann sig på en slätt. De hade aldrig sett någon järnväg där tidigare, men mindes att det fanns en längre fram. På denna punkt var de säkra, och de kunde också bekräfta det. Några kilometer längre fram fann de rälsen, strax innan de körde in i Pozo de los Algarrobos.

När de beskrev sin upplevelse för oss, sade de att det de hade sett liknade en järnvägsvagn med fönster, som var omkring 30 meter lång. Den gav ett intryck av att färdas fram i luften ca 1 meter över marken. De såg den tydligt i ljuset från bilstrålkastarna.

Flying Saucer Review
Vol. 19, No. 3, May-June 1973

Dagsljusobservation i Rumänien

Ovanliga manövrer utförda av UFOs är naturligtvis mer spektakulära när de bevittnas i fullt dagsljus än under de mörka timmarna, speciellt om föremålet dessutom är tefatsformat. En iakttagelse av det slaget gjordes den 24 juli 1968 i Piatra Neamt, Rumänien. Skådespelet iaktogs av dussintalet personer som skrev till oss från många olika delar av staden. Kl. 16.35 iaktogs ett metalliskt och tefatsformat föremål med ett slags kupol vilket rörde sig och stod stilla flera gånger i följd. När det stod stilla var färgen runt dess kanter densamma som i centrum - en matt aluminiumglans - men när det satte sig i rörelse blev kanterna ljusgröna medan kupolen bibehöll sin aluminiumfärg.

UFOs from Behind the Iron Curtain,
av Ion Hobana & Julien Weverbergh

**De intressantaste
fallen ur
25-årsjubilerande
UFO-Information
I.**

Polistjänsteman Schirmers landningsupplevelse

Det var strax före midnatt den 3 december 1967 som patrullpolis Herbert Schirmer första gången märkte att allt inte stod rätt till i staden Ashland, Nebraska. Trots att han bara var 22 år gammal och nyligen gjort rekryten vid marinen var Schirmer redan sedan några månader polis. Polischefen bedömde honom som en tillförlitlig person. Schirmer styrde sin starka polisbil genom gatorna och gränderna i Ashland och han kontrollerade affärerna noggrant för att finna eventuella tecken på inbrott. Han åkte några gånger genom staden och styrde slutligen mot magasinet där boskap utauktioneras. "Korna råmades och sprang omkring i sina inhägnader. En stor tjur stötte kraftigt mot en grind," erinrade sig Schirmer. "Jag förvissade mig om att inget djur kunde bryta sig ut och undersökte om det fanns något som inte stod rätt till. Allt var emellertid i sin ordning."

Schirmer fortsatte sin inspektionsrunda. Klockan var nästan 02.30 på morgonen när han kom till Highway 63. När han närmade sig en huvudkorsning belyste hans billyktor en sällsam rund tingest som stod framför honom på landsvägen. "Då tänkte jag, det är en kombivagn som har fått motorstopp," erinrade sig Schirmer. "De oscillerande ljusen väckte den tanken." Ett förbluffat ansiktsuttryck kom över polismannen. "Ljusen på tingesten oscillerade faktiskt, som om jag belyste den med mina strålkastare," sade han. "Jag har aldrig tidigare sett något liknande. Jag förvissade mig om att min batong och min tårgasutrustning låg bredvid mig. Jag tryckte på gaspedalen och körde närmare korsningen."

Polisman Herbert Schirmer körde då direkt in i en av de mest ovanliga UFO-kontaktupplevelserna i vår historia. Hela hans liv blev helt förändrat genom detta möte, som påminner om den kontaktupplevelse som Barney och Betty Hill hade, samt resulterade i en halvtimmes minnesförlust. Schirmer genomlevde en månad av nervspänning, under det att han mödosamt försökte återkalla minnena från den försvunna halvtimmen. Ännu i dag, två år efteråt, finns det information från detta möte som tyvärr är oss förborgad och som ligger långt inne i hans minne. Här följer nu en sammanfattning av detta fall.

Efter en vanlig UFO-rapport om sin upplevelse till sina överordnade blev Schirmer utfrågad av medlemmarna i Condonutskottet. Han flögs till huvudkvarteret för UFO-gruppen vid Universitetet i Colorado och försattes där i hypnos av dr Leo Sprinkle. Dr. Condon och hans team förvånades när de hörde hur Schirmer berättade detaljer från en kontakt med medlemmarna på ett UFO. Vid en ännu senare tidpunkt erinrade sig Schirmer med hjälp av hypnos och sanningsserum de viktigaste detaljerna angående denna förlorade halvtimme. Han träffades av ljus från ett strålgevär, vilket åstadkom en övergående förlamning. Varelserna använde elektromagnetiska kraftfält för att stanna bilmotorn, släcka strålkastarna och bringa polisradion till tystnad. Han inbjöds av en ledare för manskapet på UFOt och erhöll information om deras härkomst, utrustning, styrning m.m. Schirmer fick en blackout av något slag, som gjorde att han senare berättade om ett möte med ett ganska normalt UFO. "Jag har aldrig trott på flygande tefat av vad för slag de vara mände," förklarade Schirmer kort därefter. "Jag hade inget intresse av detta. Jag tänkte att jag inte hade sett någonting på landsvägen, åtminstone inget märkvärdigt. Jag åkte närmare, ställde in mina strålkastare, ljusen oscillerade och föremålet sköt upp i skyn och försvann. Det var allt jag kunde komma ihåg tills dess att Condonutskottet började intressera sig för den förlorade halvtimmen i min dagbok. Jag erinrade mig hur jag hade kastat en blick på mitt armbandsur innan jag närmade mig "tingesten" på landsvägen. Jag gör alltid så eftersom polisberättelser måste vara noggranna. Jag kunde inte komma ihåg mer förrän jag försattes i hypnos av dr. Sprinkle. Jag blev uppriktigt sagt chockad när hypnosinformationen angående kontakten med UFO-besättningen bringades i dagen. En tidningsreporter tipsade mig om två UFO-experter som verkligen var bra och som inte hade förbindelse med varken regering eller någon UFO-förening. Dessa två män kom till Omaha och frågade ut mig under två veckors tid. Efter det att de hade kommit överens om att hjälpa mig flög de en hypnotisör från Nya England och hit, vilken försatte mig i ett speciellt tillstånd och vi fick reda på ännu fler detaljer vars riktighet senare bevisades av sanningsserum och lögn-detektortest. Jag kunde först inte komma ihåg någonting, men nu vet jag det mesta av vad som utspelade sig un-

der dessa felande minuter," fortsatte Schirmer. "Folk får tro det om de vill. Jag har ingen lust att åka omkring och hålla tal för att övertyga dem. Detta var en sann upplevelse."

Herbert Schirmer är en lugn, tillbakadragen ung man som lever som miljoner andra unga män i Mellanvästern. Han tittar på TV, läser sportsidorna i dagstidningen, kör en snabb bil och klär sig i sportskjorta och cowboystövlar på fritiden. En droppe negerblod strömmar genom hans ådror. Han är en utomordentlig jägare och fiskare. Han idkar även andra sporter som rodeo, stockcar, kapplöpning och dragkamp, och under regniga lördags-eftermiddagar spelar han Snooker och dricker det i Nebraska berömda ölet Storzbiel.

Trots att polisman Schirmer närmade sig föremålet på landsvägen strax före kl 02.30 på morgonen, återvände han först kl 03.00 till polisvakten. Det fanns en tidslucka på minst 20 minuter. När Schirmer kom tillbaka till vaktstationen drack han ett glas kallt vatten.

Efter det att jag lugnat mig skrev jag min rapport," sade Schirmer. Rapporten lyder så här: "Såg ett flygande tefat i korsningen mellan lervägen och huvudgatan 63. Ni får tro det om ni vill." Schirmer slutade sin natttjänst och åkte därefter hem. "Jag hade huvudvärk och ett konstigt sus i huvudet," erinrade han sig. "Jag slumrade in och det verkade som om suset blev starkare. Jag hade också en röd svullnad i nervbanan som går bakom örat. Svullnaden var omkring 5 cm lång och kanske 1,5 cm bred. Jag har slagit emot något hårt, tänkte jag och glömde bort alltihop. En forskare som samarbetade med Condonutskottet berättade senare att en svullnad längs denna nervbana är vanlig hos människor som haft en minnesförlust efter ett möte med ett UFO."

Colorado-universitetet blev intresserat av Schirmer-fallet. Efter att pressen berättat om upplevelsen flög en medlem av Condonutskottet till Ashland och Schirmer för att intervjua honom. Fysikern Roy Cray och psykologen John Ahreus tog upp hans berättelse på band, besökte platsen för det inträffade och inspekterade polisbilen mycket noggrant. "De blev verkligen konfunderade över den röda svullnaden, de felande minuterna samt den känsla av yrsel som jag hade när jag kom tillbaka till vaktstationen," berättade Schirmer.

Senare flögs Schirmer och en kamrat till honom till Condonutskottet i Boulder, Colorado, för ytterligare tester. "Vi anlände till rum nr 20 i Woodbury Hall på universitetsområdet i Boulder. Jag försattes i hypnos av Leo Sprinkle - doktor i hypnos vid universitetet i Colorado," sade Schirmer. "Det är från detta tillfälle vi har några uppgifter angående det diffusa vita föremålet." Schirmer sade att polisbilens motor sattes ur funktion och att strålkastarna slocknade. En inofficiell rapport om det som framkom i Boulder innehåller följande:

Fråga: Försökte ni dra er pistol?

Svar: Jag hindrades från detta.

Fråga: Använde ni polisradion?

Svar: Jag kunde inte trycka ned knappen. Jag hindrades från att göra detta.

Fråga: Kunde ni se detaljer på de personer som närmade sig bilen?

Svar: Nej, de var vita och mycket suddiga.

Fråga: Vet ni varifrån de kommer?

Svar: Från Venus, Jupiter och andra planeter. Deras hem ligger i närliggande galaxer.

Fråga: Vad har de för sig här på Jorden?

Svar: De vill inte hota oss.

Fråga: Varför landade de i Ashland?

Svar: De ville suga upp lite elektricitet från den strömförande ledningen.

Fråga: Hur gör de det?

Svar: (lång paus) Det kan jag inte...det vill säga, det får jag inte säga just nu.

Fråga: Hur drivs deras farkost?

Svar: Den arbetar mot tyngd-lagen.

Fråga: Hur går det till?

Svar: Det vet jag inte. Detta är varken den riktiga tidpunkten eller det rätta stället för att säga detta.

Efter den hypnosundersökningen genomfördes en del psykologiska standardtester och han hölls kvar några timmar tillsammans med de ansvariga för Condonutskottet. "Dr. Condon var närvarande under hypnosen. Man talade om för mig att detta var ovanligt då han sällan stod till förfogande," berättade Schirmer. "Man berättade för mig att en rapport, troligtvis emot mig, sattes i omlopp. Ty utskottet ställde först sina uppgifter till flygvapnets förfogande och flygvapnet eller vilket annat regeringsorgan som helst kunde ändra eller censurera rapporten. Jag fick det intrycket att utskottet var ett camouflage för att rädda uppgifter angående UFO-iakttagelser till flygvapnet. Hur som helst, man talade om för mig att dr. Levine och dr. Saunders hade blivit mycket hänfödda, emedan de hade börjat få några verkliga fakta

om UFOs."

Schirmer samlade ytterligare information om Condonutskottet. "Jag hörde några människor berätta att CIA var inblandade i detta," erinrade sig Schirmer. "Ytterligare en utskottsmedlem hade arbetat sig fram till gåtan. Han blev plötsligt arresterad på grund av innehav av narkotika, marijuana eller något sådant. Några medlemmar av utskottet menade att dessa medel lagts i den utpekades fickor i provokativt syfte." En utskottsmedlem upplyste Schirmer om detta och att ytterligare en kontaktman mot sin vilja hållits kvar i en regeringsbyggnad. "Jag fick det intrycket, trots att de inte erkände det, att det rörde sig om ett statligt mentalsjukhus," sade Schirmer. "Den där kontaktmannen förde minsta lilla bevismaterial, papper eller vad det nu var, till regeringen. Regeringen använde då något som man kallar "the National Security Act" för att spärra in honom. Jag var av den uppfattningen att de ville varna mig."

Efter sin återkomst till Ashland kallades Schirmer in till den nye polischefen, den gamla hade gått i pension. Schirmer slutade sitt arbete där efter två månader. "Alla var mycket vänliga mot mig," sade han. "Jag ställde min tjänst till förfogande eftersom jag inte längre kunde finna något intresse för yrket. Jag intresserade mig därefter enbart för vad som hade utspelat sig under den där natten. Jag var mycket upprörd. Jag lämnade in min polisbricka och sade upp förbindelsen med UFO-experterna."

Genom hypnos och andra metoder fördes Herbert Schirmer tillbaka i tiden till det ögonblick då han gjorde iakttagelsen av UFOt. Det var nödvändigt med några veckors utfrågning för att erhålla den häpnadsväckande berättelsen om kontakten med medlemmar av en UFO-besättning. Schirmer behöll dublettbandinspelningen av dessa nedteckningar. I det följande avsnittet är frågorna från undersökaren och upprepningar utelämnade på grund av platsbrist.

Vad bandinspelningen innehåller

"Klockan är nästan 02.30 på morgonen...någonting där framme på gatan, förmodligen en lastbil med ett punkterat däck...ställer in mina starka strålkastare, sätter på sökarlamporna...ljuset oscillerar verkligen snabbt...min Gud! Vad är det för en tingest? Vad...kör av landsvägen och stiger ur bilen...hm...det är ett gammalt fält...det finns ingen som kan landa där...jag förföljs...kör på lervägen fram till fältet...jag ska kalla på hjälp...oh, 408.408...hm...mikrofonen fungerar inte...hmm vad har hänt med motorn...var är mina strålkastare?"

"Den har formen av en fotboll (alltså en amerikansk sådan. Sörenss anm.)...fladdrande ljus...silverglänsande, glödande saker som hänger under den...tre landningsben skjuter ut ur undersidan...jag är rädd...jag skakar...man hindrar mig från att fly...någonting med min hjärna...jag vill hem...man hindrar mig...äh, nej! De kommer i riktning mot bilen!...Jag försöker dra min pistol...men jag hindras...någonting med min hjärna...en av dem står framför bilen, håller upp ett föremål och...någonting sprutar ut ur det och breder ut sig över hela bilen...någonting konstigt, något ämne, egendomlig grön färg, en gas...Min Gud! det kan inte vara, det får inte vara...ämnet är kring hela bilen...han drar fram ett föremål ur sitt bälte...siktat mot vindrutan, en klar ljusblixt...som en fotoblixt ungefär. Jag kan inte svara. Det skarpa ljuset har förlamat mig. Jag är hjälplös!"

"...Mina ögon öppnas nu...jag vevar ner rutan. Jag vill inte, men jag gör det ändå...Två av dem...jag såg inte den andre...han står bakom mig och slår till mig på halsen, på sidan...äh, det gör så ont när han slår mig...det gör ont en hel minut, som om hela vänstra sidan var förlamad, under örat...Jag kan inte se så bra, därför kan han mycket väl ha haft något i handen...Jag kan inte komma ihåg om jag ännu en gång blev hjälplös, eller...nu öppnar jag dörren och ställer mig vid sidan av bilen...En av dem stirrar mig rakt i ögonen. Jag törs inte...Jag tycker inte om det...hans ögon är mycket egendomliga...Han ställer några frågor...han frågar: Är ni väktaren över denna plats? Jag är polisen...Jag tycker inte om att han tittar på mig så hemskt...fler frågor...han pekar mot kraftverket och frågar om detta är den enda kraftkälla vi har...frågar angående vår vattenreservoar...Jag frågar honom om han är verklig...han nyper mig i skuldran...äh, Gud! Jag drömmer inte, han är verklig!...Han frågar om jag skulle skjuta på ett rymdskepp...nej herrn...han säger att jag för några minuter kan få komma ombord...berättar att skeppet drivs medelst omväxlingsbara elektromagnetiska fält...några konstiga ord...gravitation...den andre tittar dröjande mot vägkorsningen...Strålkastarna och motorn är fortfarande avslagna...lejdaren som leder upp mot skeppet är mycket kall...kallare än luften omkring oss...det invändiga rummets mått är ungefär 8 gånger 6 meter...röd belysning...några underliga stolar och apparater som ser ut som datamaskiner...det börjar att pirra i mig...En säger...jag har ont i huvudet...han berättar för mig...Detta är ett spanings-skepp med en fyramannabesättning...det finns mycket att berätta...de har haft oss under uppsikt under lång tid...han berättar inte hur länge...de ger

oss uppgifter men långsamt, dels för att förläda oss...och dels för att förvirra oss...de har setts ofta på sista tiden...De förbereder oss på invasionen...nej, nej...inte för att erövra världen...de vill bara visa sig...han vet inte varför han är här...de kommer från en annan galax och underhåller baser på några av våra planeter...Venus och andra...de kan stoppas av pistolkulor, men ingen kan med våld tränga sig in i deras rymdskepp...han trycker så på några knappar...han säger att medan han berättar för mig så ska de undersöka min hjärna..." Senare sade de åt Schirmer att det var dags för honom att lämna skeppet. Avskriften förtäljer: "...Han säger att jag inte ska berätta något om att jag varit ombord...han stirrar mig åter i ögonen...åhl...pratar: Du ska berätta att ett rymdskepp har landat på landsvägen, att du kom närmare och att det då plötsligt sköt upp i skyn. Du ska berätta detta och ingenting annat. Du kommer inte att på ett vettigt sätt kunna redogöra för denna natt...vi ska komma tillbaka och träffas ytterligare två gånger...några av de våra kommer att träffa dig...du kommer att känna igen dem när de kommer..." Besättningsens ledare lägger händerna på Schirmers skuldror och uttalar ett ord som Schirmer inte alls begriper.

Schirmer berättade att man följde honom ut ur skeppet och tillbaka till polisbilen. Två varelser som hade stått som vaktposter utanför skeppet vände tillbaka till detta. En rödorangefärgad glöd tycktes plötsligt komma från skeppets botten, landningsstativet drogs in och ackompanjerad av ett surrande ljud försvann farkosten upp mot den nattmörka himlen. "Man sade mig att farkosten hade en ungefärlig diameter av 30 meter," sade Schirmer. "Det glödande ljuset under starten var det skarpaste jag någonsin sett."

Ytterligare information om rymdskeppet

Farkosten var tillverkad av 100% rent magnesium. Schirmer kan inte påminna sig att han såg några svets-skarvar på skeppet, "trots att sådana mycket väl kan ha funnits." En brygga löpte runtom och en dörr fanns på överdelen av farkosten. Genom denna dörr kunde man alltså gå ut på bryggan som löpte runt skeppet. "Jag antog att det var en nödutgång," sade Schirmer. En rad apparater som såg ut som datamaskiner fanns vid rummets ena sida och framför dessa stod bord och stolar. Två stolar med ovanligt utseende och med triangelformade ryggstöd stod framför ett instrumentbräde av något slag. Männen företog tappningen av elektricitet från en i närheten liggande högspänningskabel. Knappar trycktes in och en antenn sköt ner un-

der farkosten i riktning mot kabeln. En vit blix glänste till mellan kabeln och antennen. Schirmer berättade att visarna i skeppets innandöme hade visat på fullt utslag. Han blev vidare informerad om att elektriciteten tappades i små mängder och att det därigenom blev möjligt för skeppet att bygga upp ett elektromagnetiskt kraftfält.

Kraftfält

Vidare berättade man för honom att det elektromagnetiska kraftfältet utgör en del av deras försvarssystem under den tid de befinner sig på marken. Ett runt, osynligt kraftfält byggs upp kring den landade farkosten. Motorstopp och avbruten radioförbindelse och en obehaglig krypande känsla hos djur och människor är en av effekterna av detta fält. Det finns talrika exempel på bilar som fått motorstopp under möten med UFOs. En del personer som sett ett UFO lyfta har berättat att rymdskeppet sköt ifrån sig en vit ljusblxt. Möjligtvis kan detta härledas till en elektrisk urladdning.

Vapen

Trots glasliknande hyttgluggar som fanns på skeppet, berättade Schirmer om en stor observationsskärm i väggen på insidan av skeppet. Varelserna använde sig av en strålkastare och Schirmer fick se en del av skeppets insida. Ramen på bildskärmen och andra redskap var av samma silvergrå metallliknande material. Man kunde inte upptäcka varken svets-skarvar eller fogar av något slag. Besättningen bar små ficklampsliknande verktyg i sina bälten runt midjan. Man uppgav att detta var en strålpistol som kunde sända ut ljusstrålar som förlamade de levande mål de träffade. "Det fanns inga andra vapen ombord på skeppet efter vad jag kunde se. Naturligtvis kan det ha funnits andra vapen som jag helt enkelt inte kände igen som sådana," sade polismannen.

Skriften

Herbert Schirmer utbildades inom armén och han har besökt flera av jordens länder. Han är orienterad i de flesta huvudspråken. Ombord på farkosten upptäckte han ett pappersliknande material med symboler som liknade orientaliska skrivtecken. Det verkade vara något slags rapportformulär.

Besättningen

Ufonauterna var ungefär 140–150 cm långa med kraftigt utvecklad bröst-korg och de verkade mycket muskulösa. Deras kroppshållning var utomordentligt stram och de rörde sig på ett militäriskt sätt. Huvudet var smalare och längre än vad man är van vid. Endast ansiktet var brett emedan de bar hjälmar. Tunna ögonbryn löpte uppåt över

de kattlika ögonen. Ansiktet hade något orientaliskt över sig, näsan var längre och plattare än hos människor och om det fanns några läppar att upptäcka så var dessa mycket tunna. "Läpparna liknade mer en strimma," erinrade sig Schirmer. Deras hy var vitgråaktig till färgen.

Upplysningar angående övervakningen

Schirmer återkallade under ett av sina hypnotiska tillstånd ett miniatyrtefat. Det beskrevs som en liten maskin som transporterades och startades i det stora UFOs innandöme. Det användes till att sända bilder och ljud till moderskeppet. "Det uppgavs för mig att denna lilla farkost först skickades till ett område innan det större moderskeppet landade där," berättade Schirmer. "Det sände bilder och ljud till observationsskärmen i det stora skeppet. Den lilla farkosten såg ut som en liten måne."

Under tiden han befann sig ombord, berättade Schirmer, höll två besättningsmedlemmar vakt utanför skeppet. "Efter det att mitt minne kommit tillbaka blev jag synnerligen förvånad över deras säkerhetsåtgärder," sade han. "Det förekom inte ett ögonblick då jag inte stod under bevakning. Personer som påstår sig ha haft kontakt med UFOs blir dömda för att de inte har några bevis för sina upplevelser. Tro mig, jag har rätt. Man fogar sig efter deras vilja. När varelserna inte vill att en människa ska ta med sig bevismaterial tillbaka kan hon inte heller göra det. Jag fick det intrycket att dessa varelser var lika våra astronauter, mycket militäriska och mycket försiktiga. Man gör som man blir tillsagd."

Uniform och övriga persedlar

Besättningsmedlemmarna var iklädda silvergrå overaller som saknade sömmar, knappar och dragkedjor. Runt midjan hade de ett bälte av liknande material och detta bälte var förbundet med ett hölster för strålpistolen. Deras händer var normala; de bar handskar. Overallen omslöt deras huvuden med ett hjälmliknande utseende. Hjälmen verkade vara förstärkt vid öronen och en kort, sänkbar antenn kunde ses vid ena örat. De bar stövlar. De bar inte någon form av andningsutrustning, inte ens när de vistades utanför farkosten.

Drivkraft

Schirmer sade att farkosten kunde flyga med hjälp av en sorts omväxlingsbar elektromagnetisk energi som upphävde gravitationen. En i centrum placerad rotor var förbunden med två höga pelare som såg ut att vara reaktorer..."omväxlingen av magnetisk och elektrisk energi möjliggjorde för dem

att behärska materien och upphäva gravitationen," sade Schirmer när han återfått sitt minne. Rymdskeppets hastighet var 150.000 mil i timmen eller sekunden. "Jag kan inte komma ihåg om det var i sekunden, vilket verkar utopiskt eller om det var i timmen, något som ändå verkar fantastiskt," sade polismannen.

Varför är de här?

Schirmer blev under sin kontakt underrättad om att "jordmänniskorna handlade fel när det gällde flera saker." Han fick inget budskap om hur vi ska ändra oss eller varför ufonauterna inte vill hjälpa eller leda oss. "Jag är heller inte säker på om de kommer från de platser de uppgav," menade Schirmer. "Det kan mycket väl vara så att de sade detta för att förvillra oss och sätta oss på fel spår."

Beträffande kontakten berättade Schirmer att det är enkelt att få ett sammanträffande. "Under hypnosen erinrade jag mig att de hade sagt att det inte fanns något mönster i utväljandet av kontaktpersoner. Det fanns inga budskap eller något annat, bara det att man skulle ta kontakt med mig ytterligare två gånger. Jag tror att de kanske senare kommer att använda sig av kontakter för att hålla människorna i spänning."

Slutord

Sammanfattningen av Schirmers berättelse blir: Han såg en utomjordisk farkost landa i korsningen mellan Highway 63 och lervägen. När han kom närmare föremålet lyfte detta och försvann. Detta är allt som Schirmer kommer ihåg och ytterligare undersökningar av detta möte hade väl aldrig kommit till stånd om det inte varit för de 20 saknade eller glömda minuterna. De resultat som man då erhöll medelst hypnos och psykofarmaka, såsom Scopolamin, var av mycket intressant natur, varför man gjorde en noggrannare undersökning av den påstådda landningsplatsen. Därvid upptäcktes tydliga avtryck av tre landningsben och ett cirkelrunt område med sönderbränt gräs.

Uppföljningen av denna undersökning som skedde från statsmyndigheternas sida verkade att som enda avsikt ha att inför allmänheten förvirra och förljuga de uppgifter som förekommit i pressen angående detta mycket intressanta möte.

I fortsättningen har nog Schirmer ingen större lust att berätta om sina framtida möten med våra utomjordiska grannar.

Denna artikel var införd i *UFO-Information* nr. 5 - 1970. (Jag har återgivet den här i sin fulla längd, men varit tvungen att rätta till en hel del felaktigheter samt genomfört en del grammatiska ändringar. Sören)

Jag tillfogar här en del kompletterande detaljer i *Fallet Schirmer*, vilka är hämtade ur boken "Beyond Earth: Man's Contact with UFOs", av Ralph Blum med Judy Blum

Någon i Ashland föreslog Schirmer att ta kontakt med författaren Eric Norman (pseudonym för Warren Smith), som har skrivit åtskilliga tidsningsartiklar om UFOs. Schirmer kontaktade Norman och berättade sin historia. "Jag vet att en massa måste ha hänt den där natten," sade Schirmer. "Det finns djupt i mitt medvetande någonstans. Jag kan bara inte få fram det."

Norman arrangerade ett möte med hypnotisören Loring G. Williams och de tre träffades den 8 juni 1968 i Des Moines, Iowa, där Schirmer ännu en gång försattes i hypnos.

Förutom de tidigare lämnade uppgifterna kom dessa upplysningar fram under denna session:

Williams: *Kommunicerar han med dig via rösten eller mentalt?*

Schirmer: *Det verkar vara båda metoderna. Det verkar som de talar med varandra via antennen på sina hjälmar...Han som talar med mig, pratar med en röst...en slags "bruten" engelska. Den låter mycket underlig och verkar komma från djupt inom honom snarare än från munnen. Jag kan inte beskriva det. Han säger att de studerar våra språk på Jorden via något slags maskin. Min hjärna säger mig att de har datamaskiner som gör att de kan tala vilket språk som helst - på något vis - var de än råkar landa.*

Williams: *Har de baser på Jorden för sina tefat?*

Schirmer: *Ja. Det finns absolut baser i USA. Det finns en bas som är belägen i havet utanför Floridas kust, och den är verkligen stor...och den kommer att gagna både oss och dem. Det finns en bas i polarregionen - han sade inte om det var Nord- eller Sydpolen. Det finns en annan bas utanför Argentinas kust. Dessa baser är under jorden eller under havet.*

Williams: *Finns det något försvar mot UFOs?*

Schirmer: *Jag skulle inte ens kunna avslöja det för flygvapnet, ty de skulle endast försöka förinta dem...nu säger de att deras skepp har blivit utslagna av radar...men innan de når marken förintas de från moderskeppen genom en inbyggd mekanism som spränger och bränner upp dem.*

Williams: *Hur kan radar slå ut dem?*

Schirmer: *Jag vet inte...det är någonting med...jonis...det är ett långt ord som jag har svårt att uttala.*

Williams: *Jonisering?*

Schirmer: *Ja, det ordet är det.*

Williams: *Vad vet du om "moderskepp"?*

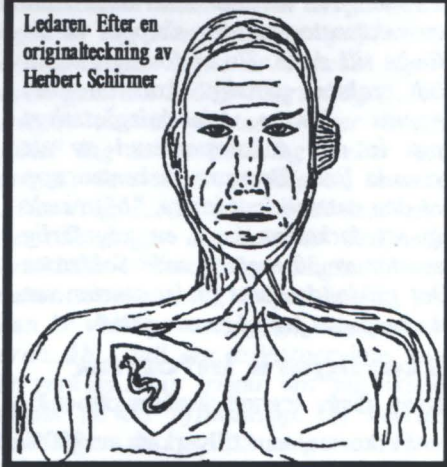
Schirmer: *Det är stora konstruktioner, vad vi skulle kalla interplanetariska stationer. De har sina högkvarter ombord på dessa. De är huvudobservationsstationer...så långt ut i rymden att vi inte kan upptäcka dem. Tefaten förs hit ombord på dessa moderskepp; sedan sänds de till baser på Jorden. Både moderskeppen och tefaten använder sig av ljusstrålar för att "studera" vad de önskar på Jorden, fabriker, hus och hem. De övervakar också våra kommunikationssystem...*

Vid ett tillfälle trycker ledaren på en knapp, och tre tefat av en annan modell framträder på bildskärmen. Dessa flyger i formation mot en bakgrund av stjärnor, vilka innefattar Karlavagnen. Schirmer får veta att detta är "stridskepp" som flyger i yttre rymden. Bilden har stort djup och realism. Ledaren skiftar åter bilden: moderskeppet kommer nu i fokus, cigarrformat, mycket långt, högt ovanför Jorden.

Williams: *Nämnde de någonting om vatten?*

Schirmer: *De frågade om Lincoln Citys vattenreservoar, vilken ligger strax bakom kullen. På något sätt som jag inte förstår utvinns de energi ur vatten. Detta är anledningen till att vi ser dem över floder, sjöar och stora vattensamlingar.*

Ledaren. Efter en originalteckning av Herbert Schirmer

Cigarr med spetsiga ändar

Oradea, Rumänien.

Vittnet Mihai Bereş observerade omkring klockan 11.30 den 25 juli 1967 ca fem grader över skoltaket ett föremål som hon trodde var ett flygplan. Då det stod alldeles stilla tog hon en närmare titt och såg då ett cigarrformat, aluminiumfärgat föremål med spetsiga ändar men utan vingar. När det plötsligt började röra sig började ett svagt ljus komma från aktern och efter 20 sekunder försvann det bakom ett bostadskvarter.

UFOs from Behind the Iron Curtain, av Ion Hobana & Julien Weverbergh

ANDERS LILJEGREN
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

B-post Föreningsbrev

Avs. UFO-Information, Box 9109, 581 09 Linköping

STÖD UFO-INFORMATION MED ATT BESTÄLLA NÅGRA AV FÖLJANDE ARTIKLAR:

KLISTERMÄRKE	1 Kr/st
UFO-INF PROVEX	20 Kr/st
FYRFÄRGSPÖSTER	20 Kr/st
HANDLINGSPROGRAM	30 Kr/st
JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR	35 Kr/st
T-SHIRT STORLEK S, M, L, XL Vit med rött emblem	70 Kr/st
ENSTAKA ÄLDRE EXEMPLAR AV UFO-INF	10-50 Kr/st
RAPPORTFORMULÄR (GRATIS) ANGE ANTAL	

REKVIRERA GENOM ATT ANGE ARTIKEL OCH BELOPP PÅ ETT INBETALNINGSKORT
SOM MÄRKES MED POSTGIRONUMMER "429 78 45-2 UFO-INFORMATION"
GLÖM EJ ERT NAMN OCH ER ADRESS

SVERIGES STÖRSTA UFO-SEMINARIUM

Lördagen den 29 Oktober 1994

MEDBORGARHUSET I STOCKHOLM

Fantastiska upplevelser med utomjordiska kontakter.
Kraftfulla händelser.
Närkontakter med UFO's.
UFO = Utomjordiska Flygande Objekt.
Föredragshållare från Sverige, Skandinavien, England, USA.

3 OLIKA SEMINARIER

SEMINARIUM	1	kl 09.00
"	2	kl 14.00
"	3	kl 19.00

Pris 80:- / seminarium. Rabatt: Hela dagen 200:- för alla tre seminarierna.

Samarrangemang med Freds- och Livsfestivalen Fredag-Lördag-Söndag 28 - 30 Oktober 1994

Föreningen **PANs** Vänner
Fjällgatan 23 A, Hälsans Hus,
116 28 Stockholm
Tel: 714 06 27 Tel tid: 14-16

